

ønske, at man simplificerede hele dette System med, at man maa have Halvdelen af, hvad man vil faa i Aldersrente, plus 200 Kr., og disse Regler om, at der til Indtægten skal lægges 4 pCt., hvis den stammer fra Formue eller fast Ejendom — her kunde jeg maaske faa Lov at indskyde, at skal der være et saadant Plus for den Art Indtægt, burde der maaske være et Minus for ren Arbejdsindtægt, saa blev der en vis Ligelighed. Men det hele forekommer mig meget indviklet. Det er en Matematiker, der har lavet det, og det er vist matematisk godt gjort. Jeg kan ogsaa godt anerkende de Bestræbelser, der ligger bagved; men det er ikke særlig letfatteligt for den store Befolkning. Naar saa dertil kommer de 6 Skalaer, hvorefter Kommunerne skal klassificeres, vil det blive saadan, at de færreste blandt dem, der nærmer sig den Alder, da de kan faa Aldersrente, vil have et klart Billede af, hvormeget de maa have, og hvormeget de ikke maa have. Det bliver svært for dem at regne ud.

Jeg kunde ønske det hele gjort meget simplere, hvis det var muligt; det var langt mere enkelt i Indenrigsminister Rodes Forslag. Som Systemet er foreslaaet, er det vist matematisk meget fuldkomment, og det giver en vis Elasticitet, det indrømmer jeg, som man maaske ikke faar ved et simplere System. Men da jeg læste det, kom jeg til at tænke paa en gammel Anekdote om en spansk Konge, som man foreviste en Verdensglobus, og Astronomerne pegede paa, hvor sindrigt det hele var, og pegede paa, hvilket Vidnesbyrd det var om Guddommens Visdom; men da han saa denne astronomiske Himmelglobus, sagde han, at hvis han skulde have lavet det, vilde han have gjort det simplere. Det var en Udtalelse, som paadrog ham Gejstlighedens Vrede; den kostede ham senere baade Krone og Liv; man mente, det var en Bespottelse af den guddommelige Majestæt. Nu frygter jeg slet ikke for, at det skal opfattes som Ministerfornærmelse eller paadrage mig ubehagelige Følger, at jeg her paataler dette og kunde ønske en større Simplificering, men jeg henleder Opmærksomheden derpaa, og jeg haaber, at Udvalgsarbejdet maa føre til en simplere Ordning — selv om lidt af Elasticiteten skulde gaa tabt —; saa den almindelige Befolkning let kan forstaa og holde fast paa, hvad det er, man maa have og ikke maa have. For netop naar man vil fremme Sparsommeligheden allerede fra de yngre Aar, gælder det om, at Folk ved klart og bestemt: det gør ingenting, at vi samler os en lille Formue op, det gør ingen-

ting, at vi har en fast Ejendom, det gør ingenting, at vi bliver ved at arbejde, saa vi tjener saa og saa meget om Aaret, for det vil ikke i mindste Maade nedsætte den Aldersrente, vi faar. Det gælder om, at dette staa saa klart og tydeligt for Befolkningen som muligt. Derfor ønsker jeg paa dette Punkt en Simplificering.

De faste Takster maa være rigelige, de maa være rundelige, hvis de ikke for mange gamles Vedkommende skal betyde et stort Tilbageskridt fra den nuværende Ordning. Det maa de ogsaa være af den Grund, at her fastsætter vi faste Takster, som bliver ubevægelige, uforanderlige, ogsaa naar Alderen stiger og dermed Trangen til Hjælp. Man vil efter Ministerens Forslag ganske vist kunne forøge sin Aldersrente ved at vente fra det 65de Aar til det 66de, til det 67de og til det 68de. Det er i og for sig et godt Princip, som ogsaa fandtes i det Rodeske Forslag; men jeg gør atter opmærksom paa, at den formelle Lighed er større end den reelle. Der er en meget stor reel Forskel paa dette at lade Aldersrenten træde i Kraft ved det 60de Aar, men sætte en Præmie paa at vente et Aar, to Aar, tre Aar, og saa dette, der nu foreslaas, først at lade Aldersrenten indtræde ved det 65de Aar og saa lade Folk kunne forøge den ved at vente eventuelt til det 68de Aar. Det er ligesom med de 3 Aar før. Formelt er det det samme, reelt er det noget helt andet. Det er atter her det principielle, der er rigtigt og anerkendelsesværdigt, medens det praktiske er det modsatte.

Man har i disse Dage fra forskellige af mine Gruffefæller, der er kendt med Arbejdet ude omkring i Kommunerne — Nakskov, Nyborg o. s. v. —, mødt frem overfor mig med Tal, som viser, hvad de derude giver ud til deres gamle, hvorledes Summen vokser Aar for Aar, efterhaanden som de gamle bliver mere og mere svækkede og hjælpeløse, og det er Tal, som langt overgaa det, de vil faa, hvis dette Lovforslag gennemføres.

Jeg nævnte Klassificeringen: København, Frederiksberg og Gentofte bliver en Klasse med visse Takster, Købstæderne deles i 2 Klasser og Landet i 3, men til sammen bliver det kun 5, idet Købstædernes laveste Skala falder sammen med Landkommunernes højeste. Jeg synes, man derigennem sætter en Præmie for, at visse Købstæder og Landkommuner kan komme ned i saa lav en Klasse som muligt; og jeg synes ikke, man derved modvirker, men snarere begunstiger Tendensen til Indflytning fra Landet til Byerne, noget, som netop